

Vi er et parti, der ønsker at bære tingene igenem, men vi ønsker også at have indflydelse på Europapolitikken, og vi mener faktisk, denne sag kunne have været en strålende sag til at få afprøvet subsidiaritetsprincippet ved EF-Domstolen. Dette er imidlertid fuldstændig udelukket, fordi vi har en regering, der er gået ind for det, og fordi vi har danske Europaparlamentariskere, der har arbejdet aktivt for dette her, så det er fuldstændig udelukket at afprøve disse ting, men vi tager subsidiaritetsprincippet alvorligt, og vi mener, at hele Folketinget skal tage det alvorligt. Det skal ikke kun være, fordi man har sympati for noget i forslaget fra Europa-Kommissionen, at man så arbejder aktivt for at få det gennemført, hvis det er sådan, at det i virkeligheden er i strid med princippet om, hvad EU skal beskæftige sig med, og hvad man nationalt skal beskæftige sig med.

Så mit svar til hr. Ole Stavad er, at jeg ikke håber, at Det Konservative Folkeparti kommer i den her situation igen, men det afhænger af, hvordan regeringen vil behandle os i Europa-udvalget.

I øvrigt kan jeg sige til hr. Ole Stavads oplysning, at vi jo desværre før har været i den her situation i det danske Folketing i midten af 1980'erne. Jeg skal ikke nævne, hvilket parti der skabte den situation.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Dette direktiv og dette lovforslag er usædvanlig slemme lovforslag. Der er intet blevet gjort fra dansk side for at forhindre direktivet, som vi ser det i dag.

Når hr. Ole Stavad spørger: Hvad nu hvis arbejdsministeren havde stemt imod, og det så var blevet til 15 år? Hvor ved hr. Ole Stavad fra, at det var blevet til 15 år, hvis arbejdsministeren havde stemt imod?

Vi ved alle sammen, at direktivet om børnearbejde lå i systemet på Ministerrådets bord i årevis, fordi der var problemer i de forskellige lande. På den ene side ville landene godt forhindre, at børn blev misbrugt i industrien, på den anden side havde landene forskellige problemer med de meget detaljerede regler, som i øvrigt også, da Maastricht-Traktaten var blevet gennemført, lige før direktivet blev vedtaget, var i strid med nærhedsprincippet, som jo netop kom ind med Maastricht-Traktaten.

Hvis jeg skal give en vurdering af, hvad der var sket, hvis arbejdsministeren havde fulgt

vores råd undervejs i behandlingen i Europa-udvalget og havde stemt imod direktivet, tror jeg, at mange andre lande ville have sagt, at når Danmark kan stemme imod, selv om vi alle sammen ved, at der ikke er nogen i Danmark, der misbruger børn, så må der være noget galt med det her direktiv. Jeg er sikker på, at vi havde forhindret direktivet og alle detaljerne i direktivet, og vi havde måske fået det udskudt, til efter Maastricht-Traktaten var blevet ratificeret i alle landene, så kunne vi have henlagt en stor del af detaljerne under nærhedsprincippet. Sådan tror jeg situationen ville have været.

Det, der er os inderligt imod i denne sag, er, at arbejdsministeren ikke har rørt en finger for at forhindre skandalen, og når hr. Stavad spørger, om vi så altid vil stemme imod direktiver, vi har stemt imod i Europa-udvalget, så kan jeg sige, at vi lige her for 10 minutter siden har stemt for lovforslaget om europæiske samarbejdsudvalg. Det har vi stemt imod i Europa-udvalget, så det er ikke noget, der bliver en fast praksis, men i væsentlige sager vil vi gøre det, og det mener jeg også er stærkt medvirkende til, at Folketinget får større indflydelse på EU-sagerne.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Hr. Ole Stavad ramte helt plet med sit spørgsmål. Hvis arbejdsministeren havde arbejdet for vores synspunkter og derefter var blevet stemt ned efter ærlig kamp, så havde vi efter alt at dømme hjulpet med at omsætte det direktiv, vi altså ikke kunne lide, til dansk lov. Men her har vi den stik modsatte situation: En arbejdsminister, der hele vejen igennem har modarbejdet og ignoreret vores synspunkter, og som oven i købet, så vidt jeg kan se, derefter forsøger ved usandheder at snakke uden om, at hun har gjort det. Og det giver jo unægtelig en helt anden situation.

Jeg vil gerne citere fra Ritzaus Bureau den 20. marts 1996, hvor der står følgende – og det hørte vi jo også ministeren sige på fjernsyn og i radio:

»Ifølge arbejdsminister Jytte Andersen er løbet kørt, hvilket hun beklager dybt, for hun er slet ikke glad for aldersgrænsen på 13 år. »Det har været politisk helt umuligt at komme igenem med mine ønsker om at rykke grænsen ned til 11 eller 12 år«, siger ministeren til Ritzau.«

Da jeg hørte det, spurgte jeg arbejdsministeren, hvornår hun havde udført denne heltemodige kamp, og hvem det var, der havde stemt